

Bele kell adni mindent...

„Minden kötődés nehezíti az önzetlen, áldozatot is vállaló szeretet kibontakozását.
Haszonnal csak a benső szabadság jár!”
Hang 30. kötet.

Otthon a konyhaablakkal szemben, a platánon a szarka már rendezgette a fészket. Aznap jó idő volt és a szarka, ha nem is tudta, de érezte – minden érzékszervével érzékelte - az erők és energiák áramlását, és érezte: itt az idő. Hiába jött aztán még jég és hó, eljött az idő, ha néha még várni is kell.

Amikor elindultam, én is éreztem ezt. Oda kellett érnem, egy beszélgetésre a megadott időpontban. Amikor átszálltam a Bosnyák téren a hetes buszra, már tudtam, odaérek.

Már a sarokról láttam a cégért: Bördízműves. Alapítva 1941-ben. Beléptem és azonnal megszólalt az érkezésemet jelző kis csengő. A kis üzlet üres volt. Áradt felém az a jól ismert bőrszag, ami különböző formában és alkalmakkor olyan sokat szerepelt az életemben.

Aztán már csak üdvözöltük egymást és leültünk beszélgetni hátul, a műhely alatti kis helységben.

Jó lenne arról beszélgetni, hogy a mostani István kicsoda és milyen szerepet játszott és játszik mai életében az, amit Bokornak, Hangközösségnek, és akiket Dombi Feri bácsinak és Gyurka bácsinak nevezünk, illetve mindaz, ami mindezzel összefüggött az életemben.

Húsz éve vagyok ebben a közösségi munkában, de úgy gondolom, talán a múlttal indulnék.

Szüleim vallásosan neveltek. Itt laktunk a VI. kerületben az Ó utcában. Öten voltunk testvérek. Ma már csak hárman vagyunk. Szüleimnek nem volt könnyű élete – 19-es forradalom, II. világháború.

44-ben születtem, a háború alatt. Amikor befejeztem a gimnáziumot, két szakmát szereztem: a kárpitosságot és a bördízművességet. Mindkettőt használom, mert előfordul hangszertok bélelés, puffkésztés is, mint kárpitosság.

Mire végeztem, a fiatal felnőtt korba léptem és keresgéltem. Találtam egy társat és feleségül vettem. Ő volt az első feleségem. Két gyermekünk született – Noémi és Viktor, akik már szintén megházasodtak. Három unokám is van már. Egy idő után elváltam. Akkor még nem voltam olyan jézusi ember, amilyennek ma gondolom magamat. Ismét megházasodtam, ahol született még egy gyerekünk. Ma már 26 éves Dávid fiam.

Egy percre vissza kell kanyarodnom az első házasságomra. Az első házasságomban a vallás kérdése nálam perifériára került, mert más fontos feladatok töltötték be az életemet: saját lábra állás, lakásteremtés, gyerekek nevelése, vagyis fogalmazhatok úgy, hogy hitehagyott lettem, de az alapok megmaradtak.

Ezt a céget – a bördízművességet sikerült felvirágoztatni. Sok ember dolgozott itt, fenn a műhelyben, a galérián. Akkor már irányító vezető szerepem volt. Jó, hogy megtanultam a második szakmámat édesapám mellett, mert korábban a tervezéstől a beszerzésen, szabáson és gyártáson kívül a könyvelés és a kereskedés is az én feladatomban volt.

Talán negyvenéves koromra történt egy pálfordulás az életemben.

Szakmai, vagy...

Inkább azt mondanám, hogy spirituális. A kilencvenes évek elején lehetett, amikor itt a munkahelyemen valaki behozott egy akkor induló folyóiratot. A címe az volt, hogy Harmadik szemes látás. Nem került sokba, így megvettem ezt az újságot. Az utolsó oldalán volt egy paranormális tanfolyamra invitálás.

Ma már tudjuk, hogy vannak más létsíkok is, de akkor ez még nem volt ennyire közismert. Elvégeztem ezt a tanfolyamot és egy új világ nyílt rám: a láthatatlan dolgok megtapasztalása. Akkor ebbe beleszerelmesedtem. Teljes odaadással nagyon sok tanfolyamot elvégeztem, többek között az Agykontroll tanfolyamot. Rengeteg könyvet elolvastam.

A Hiszekegyben szerepel a "hiszek a látható és láthatatlan világokban". Az Isten ugyanis láthatatlan, csak közvetve lehet megtapasztalni. Az angyalok és a halott emberek szelleme is láthatatlan – legalábbis egyesek számára.

Igen, vannak ilyen dolgok, például az elektromosság. De, ha megfogod..., akkor ott a tapasztalat.

Kilencvenháromban vagy négyben találkoztam Gyurka bácsival. Mivel akkor már főnök voltam, így volt lehetőségem a „hobbimnak” élni. Ennek a hobbinak, ami egy új világot nyitott számomra.

Itt egy pillanatra megszakítanálak. Már másodszor említéd ezt az új világot. Először a paranormális dolgokkal, most pedig Gyurka bácsival kapcsolatban említetted. Hogyan függ össze ez a kettő?

Úgy, hogy még mindig természetgyógyászat területén működtem. Itt tanfolyamokon, tanulással szereztem ismereteket. Emellett pedig ott volt az eddig eltemetett hit is bennem. Szeretettel szerettem végezni a munkámat – teljes odaadással, a lehető legjobb minőségben teszem a dolgomat - , a szakmámban is így történt: napi tíz, tizenkét órában jártam az országot és szereztem a munkát, először GMK-ban, majd Kft-ben. Ez történt ezen a területen is. Kinyílt bennem egy érzékelésen túli érzékelés. Kezdtém látni, és érezni olyan dolgokat, ami általában, szabad szemmel nem látható.

Tudnál esetleg egy-két tapasztalati példát mondani, hogy ez érthetőbb legyen?

Kezdték kinyílni egy olyan belső képesség, hogy kezdték látni az embereket körülvevő energiamezőket – ma hétrétegű aurának nevezik. Ha a test előtti mezőben valamilyen szürke, barna, fekete, mélysárga folt képződik, akkor ha ezekbe a kicsi, féltényérnyi foltokba – az agykontroll technikával – gondolatilag behatolsz, vagyis egyé válsz a folttal, akkor a folt beszélni kezd a betegség érzelmi, lelki hátteréről. Belemehetnék ebbe, de talán ennyi elég is. Vannak emberek, akik a beteg teste fölött a tenyerükkel végigmennék és a rezgések, vibrációk minőségváltozásával, hideg vagy meleg érzettel diagnosztizálnak, itt erre nincs szükség. Itt viszont egyszerűen úgy látom, ahogy látom, hogy rajtad szürke pulóver van.

Visszatérve Gyurka bácsira. Volt egy Németországban élő hazánkfia, aki az ötödik kerületben létrehozott egy egyesületet: a Szellemi bűvárok egyesületét. Vezetője Liptai Wágner András volt. Ott fordultam meg többször. Tanfolyamok is voltak és jó előadók, akik között az egyik volt Gyurka bácsi. Nagyon érdekes volt számomra.

Itt egy pillanatra vissza kell kanyarodnom, hogy érthető legyen az említett újabb fordulat is. Szerettem volna nagyon jó természetgyógyász, gyógyító lenni, mígnem az egyik mesterem azt mondta: Isten nélkül nem lehetséges, hogy kiváló gyógyító legyen valaki. Hiszen a képességek Tőle jönnek. Akkor leesett nálam a húszfilléres és elkezdtem komolyabban foglalkozni a vallással. És mivel volt bennem egy ilyen irányú nyitottság, találkoztam Bulányi Györggyel.

Megemelem a kalapomat a mestered előtt, aki ezt neked mondta, mert ez egy nagyon rafinált mondat: ráébresztett valamire, ami benned volt és ezzel egy másik, hatalmas lehetőség kapuját nyitotta meg számodra.

Általában a természetgyógyászok istenhívők, Istenhez fordult emberek, szemben az általános orvosokkal, akikről ez nem mondható el – általában.

Visszatérve: ott megismertem Gyurka bácsit. Beszélt a Bokor közösségről, hogyan működnek, mit csinálnak és elhangzott az az ominózus mondat, amit aztán sokszor elmondott különböző körökben:

és akkor a Kundra Pista nekem szegezett egy kérdést: hiszel-e a reinkarnációban vagy sem? Ő aztán nagyon ügyesen kihátrált e kérdés mögül: nem tudhatja, nincs róla tapasztalása, vagyis nem mondta, hogy hisz, vagy nem hisz benne. Sokáig tartott ott előadásokat. Aztán egyszer elmentem a lakására, a Városmajor utcába beszélgetni. Akkor ő már más embereket is halászott a Szellemi bűvárok egyesületéből és megalapította a Mag 1 csoportot. Aztán, amikor már tizenheten-tizennyolcan voltunk szét kellett válni, mert egyszerűen nem került ránk a sor. Így megalakult a Mag 2 csoport. A Mag1-ben kezdtem aztán, Gyurka bácsi tanításán keresztül megismerni Istent. Annak idején nála a KIO ment. 1996-ban megalakítottam a magam csoportját, ami szintén a Szellemi bűvárok egyesületéből halászott emberekből állt. Olyanokból, akikben érdeklődés és fogékonyság volt az Isten iránt. A csoport a mai napig működik, bár többen meghaltak már és voltak, akik el is mentek. Gyurka bácsi megismerését követően egy fél év múlva ismertem meg Dombi Ferencet. A Szellemi bűvároknál volt egy szimpózium, ahol a belső látásról én tartottam előadást. Azóta is sok előadásra kértek már fel ezzel a témával kapcsolatosan. A hallban árulták a Hang könyveket és a szünetben elcseréltem a nálam lévő könyvet, az Atlantisz angyalait egy Hang kötetre. Ahogy olvasni kezdtem már megtetszett a Hang Jézusa, érezni lehetett, hogy szeretet sugárzik belőle. Aztán elmentem Inárcsra, ahol Feri bácsi még működő pap volt, és szájtátva hallgattam a beszédét, megjegyzéseit, válaszait. Aztán, amikor kitette az Egyház a plébániáról, akkor elkezdtem az ő közösségébe is járni. Gyurka bácsi szentségét és Feri bácsi harcosságát, vagy energetikusságát össze kellene gyúrni és akkor lenne egy kissé szentebb Dombi és egy kicsit dinamikusabb Bulányi – gondoltam akkor. Tulajdonképpen szelidségre és a rámenősségre gondolok itt. Feri bácsi sokszor rálépett a lábunkra, beledöngölte a földbe a személyiségünket.

Ó, ez különös. Velünk, a csoportban ugyanezt tette Gyurka bácsi. De sohasem a lényünket, csak a személyiségünket.

Gyurka bácsiban megismertem egy embert. Rettenetesen megtetszett a gondolkodása, eszessége úgy vágott, mint a borotva – ha nem is csípőből tüzelt -, mindig egy kicsit átgondolta a mondanivalóját és csak pár másodperc múlva kezdett bele. Lehengerlő volt. Nálam a Gyurka bácsi úgy jött be, hogy felismertem rajta keresztül: ha valamire rájöttél, hogy az jó, azt nincs értelme ímmel-ámmal csinálni. Bele kell adni mindent. Ekkor történt egy még mélyebb fordulat az életemben: már szerettem volna úgy szeretni, ahogy Isten szeret.

Dombi Ferenc az inárcsi iskola nagy aulájában tartotta a miséit. Ott történt, hogy valaki elmondta: látott egy sokgyerekes családot a tévében – nem romák -, akik sátorban laknak és el fogják venni a gyerekeiket. Utánajártam és egy Hangos testvéremmel lementem hozzájuk Kecskemétre. Átláttam a nehéz helyzetüket és azt gondoltam: kellene valamit tenned. Akkor vettem nekik egy olyan 80 négyzetméteres házat, amiben én is ellaknék. A szülők pedig, hogy viszonyozzák a nagylelkűségemet a 8 gyerek nevére írták a házat. Nagykorúságukig a szülők csak haszonélvezők. Ez 2003-ban történt. Azóta is havonta, kéthavonta látogatjuk őket a testvérekkel – száraztésztaival, ruhaneművel egyebekkel és persze a lelki táplálékokat is. Éveken keresztül vittük a gyerekeket a Hangtáborokba, hogy megismerjék azt a látásmódot, amit mi képviselünk. El sikerült náluk érnünk – ahol már 9 gyerek van, ahol az apa egy ezermester ember, mindent megcsinál a házkörül és alkalmi munkákból élnek: éjjeliőr, vállalkozó, bálás ruha kiárúsítás -, hogy megértették a tanítás lényegét. Elmesélték, hogy jöttek hozzájuk náluknál szegényebb emberek és ingyen adtak nekik ruhát. Ez számomra egy nagy elégtétel, egy nagyon jó érzés volt.

Elcsendesedtünk, elhalkultak a műhely belső zajai is és a beszűrődő utcai zaj sem hallatszott. Csend lett. Nem süket, hanem életteli teli mély csend. Lassan a hangunk is megváltozott.

Nagyon megfogott, hogy Gyurka bácsi hatására bevállaltál egy saját csoportot. Hogyan tudtad összeötvözni ezt a paraképességeddel, a gyógyítási akarásoddal és az istenhiteddel? Úgy tűnik számomra, mintha egyben lennének benned, de nagyon különös, hogy harmóniában maradtak

ezek az igencsak különböző területek és nem ment egyik sem a másik rovására. Jól látom?

Az a kulcs, hogy amit csinálok azt szeretve teszem, minden munkámat igyekszem tökéletesen tenni. Előfordul, hogy elvállalok egy javítást és egy javítás mindig sokkal nehezebb, mint egy új darab elkészítése, mert egy újnál minden alapos megtervezés után készült el – egy köralak úgy van kiszámolva, hogy csak az elkészültek áll össze, de akkor pontos. A javításkor a legminimálisabbat igyekszem megbontani és úgy megoldani a problémát. És van, amikor nem sikerül. És hiába bontom fel, ismét csak nem sikerül. Harmadszorra már odavágom a földhöz. Akkor leállok, lehiggadok és elkezdek imádkozni, mert tudom azt, hogy e látható világban a mágnesnél a pozitív és a negatív egymást vonzza, a paranormális világban és jelenségeinél ez fordítva van. A negatív a negatívval kapcsolódik, a pozitív pedig a pozitívval. Számtalanszor megtapasztaltam, hogy imádkozás után – vagyis, amikor a pozitív gondolkodás lép előtérbe – megjelenik a megoldás. És ezt számtalanszor megéltem, amikor a 33 éves szakmai gyakorlattal oda jutok, azt kell mondanom: képtelen vagyok megoldani, légy szíves segíts – kérem az őrzőangyalom segítségét. És akkor várok két másodpercig és látok egy képet, ahogy a feladatot meg lehet oldani. Ha ez egyszer történik meg, az nem számít, de ha már százszor..., hát elgondolkodtató.

Visszatérve: Isten nélkül nem lehetek jó gyógyító. Amikor a paranormális tudomány területére léptem, sokféle képességről szereztem tudomást. Például itt a látás, ami a többi érzékszerv hatásával szemben mintegy hetven százalékot tesz ki. Vagyis, ha becsukod a szemed, ez a hetven százaléknál kevesebb képesség bezáródik. A többi négy érzékszervére jut különböző arányban 30%. Azt mondtam: Istenem szeretné látni – annak ellenére, hogy nem vagyok vak. Kezdetben ehhez tényleg be kellett csuknom a szememet, de ma már látok nyitott szemmel is. A Hang Jézusa ezt nem látásnak nevezi, hanem azt mondja, hogy ez egy belső érzékelés. Ez a képesség kifejlészthető, ha valaki foglalkozik vele. Nagyon sokat foglalkoztam vele. Talán az tetszett meg Gyurka bácsinak is, hogy amit csinálok, azt nem ímmel-ámmal teszem. Ma is ezzel teszem a dolgaimat. Nagyon furcsa nekem az például, hogy öreg csoportosok, akik már nálam sokkal régebben benne vannak a szeretésben, csak mondják, de nem csinálják. Tudják az ígét, de nem élnek – mondják olyan csoporttagok egymásról, akik együtt járnak évtizedek óta. Ez számomra fura dolog.

Ugyanakkor, ha jobban belegondolsz, ez egy valóságos dolog. Minden, amit nem újítanak fel rendszeresen, az ebben a világban leromlik, elkopik, lecseng, átalakul Csak kemény befektetéssel lehet valamit fenntartani. A belső fejlődés pedig... hát, az egy nagyon különös folyamat!

Azért fura dolog, mert ha valaki ateista, vagy nem jár ezen az úton, akkor azt csinálja, amit jónak lát. Ha meg valaki mondja, de nem csinálja, azt nálunk kétszínűségnek nevezik.

Tényleg maximalista vagy – másokkal is. Nem lehet könnyű a beosztottnak lenni.

Visszatérve Gyurka bácsira. Nagyon bensőséges kapcsolatot sikerült kialakítanom vele. Nagyon jó ember volt és nagyon nagy esze volt. Együtt voltunk vele és Terikével Erdélyben és megtettünk vagy 1500 km-t, akkor ők, a két irodalomtanár egész úton a különböző városok és helyszínek korábbi eseményeiről, történelméről, nevezetességeiről beszéltek nekem. Egy csomó Szent-nevű falú van arrafelé, és mintegy útikalauzként akarták nekem meghálálni ezt az utat. Ha szervezett útra mentem volna sem kaptam volna olyan kimerítő bemutatást. És amikor a Hang újságnak írtam az útról, akkor Gyurka bácsi javított rajta és kiegészítésként újra elismételte mindazt, amit akkor mondtak, mint egy magnó. Csak ámultam. Találkoztunk kint egy kisfiúval, aki ízes tájszólással beszélt és ő ugyanazzal a tájszólással felidézte. Mondhatom úgy is, hogy lehidaltam a képességeitől. Ugyanakkor pedig, amikor megpróbáltam átlépni egy küszöböt, mondhatni bratyizni próbáltam vele, akkor leállított. Viszont elértem azt, hogy egy igazi mély barátságot alakított ki velem. Nem én kezdtem. Én csak szolgáltam, vittem a Napló füzeteit a Nácihoz, a nyomdába majd vissza. Mondhatom, hogy a barátja voltam. Ezért mondhatom azt, hogy száz-százalékos ember volt. Láttam

azokat a kis hibáit is, ami mindannyiunknak megvan. Ugyanakkor láttam azt is, hogy belsőleg elfogadja azokat a paranormális jelenségeket, amikről beszélek neki, de nem ír róla, mert, hogy úgy mondjam megszólának, hogy ez tudománytalan. Ezek nem tapasztalhatóak – mondta. Isten sem tapasztalható, tehát nem létezik? – kérdeztem vissza.

Azért nevetek magamban, mert én is átéltem vele ezeket a pillanatokat, amikor kettesben voltunk. Mondjuk Óbudaváron és beszélgettünk. Lehetett kicsit hergelni, sőt vette is a lapot.

Vittem le Óbudavárra és felolvasott egy cikket, amit egyik újságnak akart elküldeni, és mondtam neki, hogy ebbe a Szent Istvánról szóló mondatodba bele fognak kötni. Aztán pár napra rá kiderült, hogy visszaadták neki, hogy húzza ki azt a mondatot, mert másképpen nem jelenhet meg. Ő is megtapasztalta, hogy mielőtt időben megtörténne egy dolog, az már előtte megtörténik.

Arra gondolsz, hogy van az időnek egy egészem más formája is mint, ami az óránkon és a noteszunkban látszik?

Amikor belülről éled meg azt, hogy az Isten szeret téged, amikor ez a belső hang elindult bennem – ez lehetett először talán 1993-ban -, azt mondta: adnék fel neked egy találós kérdést. Ez már az után volt, hogy korábban meditáltam, de munka után ez úgy nézett ki, hogy az ellazulás végére elaludtam a fotelban. Ezért egy másfajta technikát választottam. Este, amikor lefekszem elküldök egy programot, hogy ébressz fel 5-kor - tudod agykontrollt végeztem. Különben elég lett volna 6-kor kelnem, hogy időben beérjek a munkahelyemre. Mivel ez így is történt, nem kellett hosszú időt töltenem az ellazulással, mivel már alfa állapotban voltam. Ekkor szólítottam meg a bennem lakozó lelket és beszélgetni kezdtem vele. És akkor egyszer, mielőtt megszólítottam volna tette meg ezt az ajánlatát a találós kérdéstről. Hát, gondolhatod, néztem mint a moziban. Aztán azt mondtam: jöhet. Ekkor ezt mondta: fent is van, lent is van, benned is van, rajtad kívül is van, te benne állsz az ő közepében, ő benne áll a te közepedben, mi az? Gondolkoztam rajta, majd azt mondtam: ez az Isten. Erre azt mondja: csak ötven százalékban jó a válasz. Gondolkozom: mi a túró lehet ez? És rájövök, és mondani akarom neki a választ, erre azt mondja: jó a válasz! Még ki sem mondtam. Én az Istenben és az Isten én bennem...

Megtapasztaltam, hogy létezik az Isten. Amikor gyakorlatban is szeretni kezdtem, akkor mondott nekem egy mondatot: szolgálva szeretni és szeretve szolgálni. Szeretve szolgálni, vagyis azért mert szeretsz, ezért szolgáljál, de amit teszel azt okosan tegyed. És kezdetben, amikor ezt a családot felkaroltam, bizony időnként kihasználtak. És amikor ezt megbeszéltem Gyurka bácsival: nem engedem magamat kihasználni, azt mondtam: nem vagyok balek! Nem lehet belőlem élni. Segítek, de ha látom, hogy kihasználtak, akkor nem jövök többet. Ezt a szabályt a mai napig élem, mert az egész akkor nem ér semmit, ha az ember nem tudja ezt mindennapjaiban megélni, akkor csak dumálunk róla és nincs mögötte tartalom. Egyszer egy testvér Inárcson arról beszélt, hogyan lehet eggyé válni a Teremtővel. Egyszer azt mondta nekem a lélek: a mélyben egyek vagyunk. És én is próbálok itt, amikor kevesebb a munkám beszélgetni a bennem lakozóval, mígnem egyszer az történt, hogy bejött egy házaspár, olyan húsz év körüliek, és vettek KIO-t, mert állandóan szolgálok a könyvek terjesztésével. Azt mondták, hogy szeretnének a KIO-val foglalkozni. És velük elkezdtem a KIO-t, most már második éve elemezzük. És benne van Gyurka bácsi zsenialitása, ahol elmagyarázza, hogy a Fiú egy az Atyával – egy hasonlatot is mond: ha van a gazdának száz hold földje és odaadná a felét a fiának, akkor mindkettőjüknek kevesebb lenne. Ezért az atya az egészet, a Mindenét, az egész lényegét, a lelkületét odaadja. A fiú ezen lehidál és visszaadja az egészet és így gyakorlatilag a fiúnak és az atyának is van száz holdja. Akkor esett le a tantusz, hogy ez a végtelen szeretet tud eggyé tenni az Istennel. És ha az életedben szeretsz – néha elöntött az önteltség és a nagyravágyás, amikor egy nagyobb összeget sikerül az embernek elengednie és odaadnia valakinek, érts az összegben milliókat -, akkor jó az esély, hogy ezt az ember az Istenért teszi. Pedig ha jól átgondolom, és ezt mondja a Hang Jézusa is, a helyzet az, hogy: ilyenkor nem te teszed ezt, hanem

Én teszem általad. Vagyis gyakorlatilag, amikor szeretni akarsz és szeretsz, akkor egy vagy az Istennel, ahogy a Fiú egy az Atyával, akkor az Isten általad tud működni és amilyen mértékben tudod magadat hozzá igazítani gondolkozásban, látásban, beszédben és cselekvésben, úgy tudod megjeleníteni Istent ebben a formában, ahogy vagy. Itt nincs miért önelégültnek lenni. Istent engeded, hagyod működni benned.

Az én kérdésem éppen itt van: a hagyni. Ennek a hagyásnak a világban, bennem számos, erős és gyors akadályozója működik. Itt van, adja, és nem fogadjuk el. Mi ennek az oka? Persze te nyilván tudod, de miért van ez a hatalmas akadály, hogy ne működhessen? Szerintem ezen az akadályon kell dolgozni.

Hát, én ellene vetem a Bokornak, és nagyon rosszul esik, amikor vannak a Bokortalálkozások, és a Bokor szeretetre orientálnak vallja magát. Mondom nekik, nem szeretetre orientáltak vagytok, hanem teljesítményorientáltak. Ha bejön ide valaki és érzem rajta, hogy szükségét szenved, megérezem, és nekem dolgom lenne, teljesítenem kellene akkor inkább vele foglalkozok. Nagy összesítőik készülnek, hogy ki mint vállalt és mit tett, és mi mindent akar tenni. A szeretet nem ilyen. A szeretet órákig el tud piszmogni valakivel, figyelemmel, türelemmel. Sokszor, amikor beszélgetek reggel Istennel és felmerül bennem, hogy ma semmi sem jött össze, talán senki sem tudott ma örülni nekem, talán csak a párom, akkor azt mondja: én örültem neked. Ilyenkor elszégyellem magam. Ez az első: reggel Isten örül neked – és ezt addig nem tartottam számon. Ez az első – aztán már bárki bejöhet: a feleségem, a gyerek, a munkatársam, a vevő. Visszatérve az alapgondolatodra: a tömeg arctalan. A tömeg megtéríthetetlen. Csak téged, engem, az X-et és az Y-t tudja megszólítani az Isten. Először a hívó szónak kell lennie, aztán arra válaszolhat egy felelet.

Tehát azt mondom, hogy a világot nem tudja megtéríteni az Isten, mert a világ ilyen vagy olyan, csak X, Y, vagy Z tud becsatlakozni, majd ennek alapján megnyílni a világ felé. Képviseljük Istent, amilyen mértékben felé megnyíltunk és amilyen a látásunk. Hányszor volt, hogy beszélni akartam valakinek Istentről és a lélek azt mondta: nem. És ha mégis beszéltem, falra hányt borsó lett az eredménye. Máskor valahogy nem akartam, és azt mondta: mondd! Mert ő tudja, hogy a másik nyitott.

Gyurka bácsi ezt a másokkal piszmogást „nózitörlésnek” nevezte – ugyanakkor sokat gyakorolta. Valamilyen egyensúlyra jutás talán a megoldás itt is. Térjünk vissza egy kicsit arra kérdésre, hogy ambícióval be lehet-e jutni a Mennyek Országába?

Szeretéssel lehet bejutni, nem ambícióval. Emlékszem Gyurka bácsira, amikor meséltem, hogy elmentünk a párommal síelni – évente, ha egyszer előfordul -, akkor kikérdezett, hogy mennyi ideig ment fel a felvonó és mennyi idő alatt csúsztam le, és akkor megállapította, hogy nem tudok síelni. Vagyis ő maximalista volt, sok képessége volt és azt várta, úgy menjek le, mint az óriás műlesiklásban látjuk. Hát én úgy nem tudok. Akkor minek mész – kérdezte? Mert élvezem: a levegőt, a tájat, a fényeket, az erdőt, a mozgást, a forralt bort, a havat, a beszélgetéseket és nem utolsó sorban a síelést. Miért teljesítmény? Miért kell három perc alatt leérni? Nem. Tizenkét perc alatt érek le – és? Az egész élet ilyenből állna?

Ez talán egy alapkérdés: a „jó kis fiúnak, jó kis lánynak kell lenni” kérdése. És, hát te sem tűnsz másnak, mint maximalistának, ahogy elmondtad – a magad módján. Azonban látom, hogy ezzel a szemlélettel is micsoda erős, emberséges és jó emberek fejlődhetnek ki. Ez is segíthet abban, hogy valaki Emberként éljen, emberként nagy betűvel. Lehet, hogy nem talál rá, nem szól hozzá közvetlenül Isten, de hogy hétköznapi emberi élete messze az átlag fölé kerül ezáltal, az adás, az szelídség és szolgálni akarás által, az számomra nyilvánvaló. És talán ezért tett Gyurka bácsi – és nyomában a Bokor - ekkora hangsúlyt a teljesítményre. Ma éppen ebben a teljesítményben van a legnagyobb hiány.

Mire jó az a képesség, ami bennünk van? Nagyon is elegendő ahhoz, hogy megérezzem, valaki szükségét szenved, nehézsége van, hol van elakadva. Mint egy pszichológus. Tanulnom kellett, sokat olvasni és rájönni, milyen az emberi lélek. Ma, a huszonegyedik században már sokkal többet tudunk erről. Például a hanghullámok hatásáról a fizikai anyagra – amiből mi is állunk. Nemrég láttam erről egy nagyszerű filmet és itt van, hogy hetven százalékban vízből vagyunk és nem mindegy, hogy milyen energia hatja át ezt a vizet. Az utálat, a sértődöttség egészen más szerkezetet hoz létre a vízben, mint a barátság vagy az együttérzés. Ugyanez történik, amikor önmagam szolgáltatom ki magamnak belsőleg a bennem megjelenő pozitív vagy negatív energiáknak. Depressziós leszek, vagy örömteli. Káosz lesz vagy kozmosz bennem.

Ezek után miről tudnánk még beszélgetni?

Gyurka bácsi és a köztem lévő barátságról.

Jobban örülnék neki, ha Feri bácsiról és a Hang közösségről beszélnél még, hatásukról a mai életedre.

Amikor megvettem azt a házat a családnak, akkor előjött bennem egy emberi dolog, amit meg is mondtam Gyurka bácsinak. Hát azt, hogy én kicsit előbbre tartok nála a szeretetben. Mondtam neki, hogy sokszor szentségtörést követ el a kérdéseivel: eszement volt-e Jézus? Vagy Pál hódításával kapcsolatos kérdései: mennyi hívet szerzett, a másik meg alig. Provokálta az embereket. Ugyanakkor, ha határozottan állítottunk valamit a Mag 1-ben, hogy márpedig ez így és így van, ő azt mondta: én így gondolom. Hétmilliárd ujjlenyomat mellett hétmilliárd elképzelés is lehet. Nagyon szerettem és csak jót tanultam tőle. Problémám most az, amit a Bokor kérdőívben mint kérdést feltettek, hogy hogyan csatlakozzunk a Katolikus egyházhoz? A Bokorban és a Hang közösségben is egy hatalmas gondolatszabadságot tanultam meg. Meg lehet kérdőjelezni még azt is, amit Isten mond. Megkérdeztem egy közösségi találkozón, hogyan lehet megtudni azt, hogy bennem milyen szellem szólal meg: Isten vagy én magam – az egom? Nem tudtak választ adni rá. Én meg tudom a választ: az első a józan ész, amit másoktól tanultál, a második a közösség véleménye, a rajtad kívüli forrás, a harmadik a közösségvezető, akit szintén megkérdezhetsz. Ezt a Hang közösségben tanultam meg.

És hát, ugye van egy negyedik is. A közvetlen, a lelkiismeret hangja – amit említettél, és amit Isten hangjának vagy a lélek hangjának nevezel.

Igen, a lélek hangja. Ha kételkedek, akkor mindig visszakérdezek. Mostanában mondott nekem egy szép dolgot. Elégedetlen voltam magammal, túlságosan indulatos voltam, pedig a helytelen viselkedésemet megbántam, de azért bántott, hogy miért vagyok ilyen? Akkor azt mondta nekem: én akkor is szeretlek. Aki befogadja a fényt, az fénnyé válik maga is – tette hozzá. Érzed a súlyát? Ne rágd magad, hogy milyen vagy: most, ebben a szituációban éppen nem voltál ember, én tudom mi van benned. Ne ezen az egyen akadj fenn!

Ez egy olyan terület, ahol legtöbbünknek van mit tanulnunk. Az érzelmen való munka. A teljes érzelmi kiszolgáltatottság egymásnak a közösségen belül és a világnak. Ez egy nagyon emberi dolog: emberi gyengeség. Szabadon tudunk gondolkodni, szinte mindenről, de szabaddá válni közöségi érzelmi reakcióinktól – az már egy másik kérdés. De hát ezt gyakoroljuk a csoportokban – nemde?

Igen. Kérdeztél a Hang közösségről. A Bokor közösségben is vannak kritikák a Hang közösségre, hogy túlságosan ezoterikusok, és – hogy is fogalmazzak: „egy bagázs banda”. Két ilyen közeli

közösség között, mely mindkettő szeretet alapú közösség, is vannak ilyen hangok. Akkor mit várjunk egy egész más szemléletű Katolikus egyház és a Bokor kapcsolatától?

És nem is tudom, hogy kell-e egy olyan szervezetet csinálni a Bokorból, ami egy másik szervezettel kapcsolódik? A szervezet kell, mert olyan feltételeket biztosít: helyet (Bokorporta), fórumot (Bokorportál), munkaalkalmat (Bokorliget), - gondolom ezek a Hang közösségben is megvannak -, amit egy-egy csoport nem képes megteremteni. Kezdetben a só és az élesztőszerep volt a fontos. Ehhez pedig nem a szervezetek kapcsolata kell, hanem egy egyéni bátorság, szabadon részt venni egy plébániai közösség életében, annak minden formai kötöttségével. Amikor pedig megszólalhatok, akkor azt mondom, ami a szívemen van, és ha tehetek, azt teszem, amit a lélek mond.

Visszatérve a Hang közösségre. Miben is más? Ott önmagamért felelek. Talán ez az egyetlen lényeges különbség. Nem felelek a testvéremért, ha az nem teszi meg azt, amit tennie kellene. Elmondhatom neki, de el kell fogadnom olyannak, amilyen. Egyedül csak önmagamért vagyok felelős, magamat tudom megváltoztatni, ehhez van jogosítványom. A páromat, a gyerekeimet nem tudom megváltoztatni..., ha ő nem akar. A Hang közösség lelkületében lelki emberekből áll, míg a Bokor közösség pedig – valaki úgy mondta – „agyasokból” áll. Ez sem lenne baj, mert a Hang közösségre ráférne az agyasság, de ha az értelem és a szív nincs összhangban, az egyik nagyobb súlyt kap – például el vannak nyomva a Bokron belül a karizmatikus emberek és csak az „értelmes” emberek működnek –, akkor hideg logika van.. A másik oldalon pedig egy vak hit, hiszékenységgel van. Viszont értelmes szívvel csinálni a dolgokat egy repüléshez hasonlítható. Ha mind a két fél alázattal tudná elfogadni a másikat, mind a két közösség tudna tanulni egymástól.

Látsz olyan lehetőséget, hogy csoportok között, vagy megfelelő képességű emberek egyénileg cserélődnek és átmennek egymást segíteni? Nem előadásokra gondolok. Hogy gondolod ezt? Számomra a csoport a Bokor és a Hang lényege. Ott nincs is ilyen probléma, mert egy csoportban van ilyen és olyan is: észember és szívember is. Néha olyan is, akiben mindkettő benne van.

Igen. Így van, ahogy mondod, de a vezető rányomja a bélyegét a csoportra. Másként vezetett Gyurka bácsi, Feri bácsi, másként Öcsi és másként Náci. Előfordul, hogy egy vezető, ha állandóan ő vezet, nem tud kellően felkészülni és akkor olyan lesz, amilyen, és ez nem jó. Ilyen voltam én is. Minden feladatot felvállaltam a Gyertyaláng közösségemben, mindenki én utánam ment. Dolgozni viszont nem akartak. Rá kellett jönnöm arra, hogy nem jól csinálom. Leosztottam a vezetést, hogy megtanulják. Nemcsak evangéliumi részeket vettünk, hanem dolgozatokat is írtam velük, amiket fel kellett olvasni. Például: hogyan valósítom meg a jézusi életet a saját életemben? Egy csoport olyan, mint egy család. Tudnom kell, hogy a gyerekeim miben gyenge, hol kell erősíteni. Kiderült, hogy egyetlen saját gondolata sincs, csak Jézus ezt mondta, meg azt. Nem volt miről írnia! És amikor húsz év múlva felolvastam neki az első dolgozatomat, azt mondta: ez te vagy. Azzá váltam, amit képviseltem. Ha lassan is, de hatott a módszer.

Így működnek az agysejtek is. Vagy egy nagy impulzus hoz létre kapcsolatot két agysejt között, vagy sokszor ismétlődő kis, szokatlan impulzus hatása győzi le lassan az ellenállást és épül ki egy új kapcsolat.

Rengeteg sok dolgot tudnék még mondani az életemről. Felkaroltam cigány családokat. Ebben a családban a gyerek azt mondta: úgy szeretem magát, mint az anyukámat. Az apja ugyanis otthagya őket. Szeretem a szépet is. Egyszer egy család tizenkét gyerekének vettem karácsonyra színes, divatos tornacipőket a lábuk mérete szerint. Hát ettől lehidáltak. A Hang könyvek a gondolkodásomat segítették átállni egy más látásmódra. Az evangéliumok Jézusa azt mondja el, milyen az Isten, de hogy hogyan valósítsam meg, azt a Hang könyvekből tanultam meg. Itt van egy

házaspár Sopronból, akik már a hatvanadik Hang kötetet kérik, mert osztogatják. Ők mondják, hogy ezek a könyvek a mi életünkről szólnak. Hozzátenném, hogy nemcsak az övékről, az ember életéről szólnak. A nehézségekkel küszködő, haragtartó, dühös, de szeretni akaró emberről szólnak. Amikor elindultam a természetgyógyászat felé, akkor pár év múlva a párom is bekapcsolódott, elvégezte a tanfolyamokat, de megrekedt, nem szeret úgy, ahogy ehhez szükséges lenne. Ha nem szeret és nem ad, nem szolgál, akkor ennek nincs értelme. Szeretni nagyon jó! Olyan nagyon jó, mert gazdag az az ember, aki adni tud jó szót, időt, kedvességet, figyelmet, pénzt. Ezt Isten visszaigazolja neked. Olyan lesz a lelki békéd, hogy az valami hallatlan. Azt mondhatnám, hogy szárnyalsz.

Most két közösségem van. Egyikben a KIO-t elemezzük. A másik Szekszárdon van, egy természetgyógyász barátom vezeti – 4-5 ember – időnként lejárók hozzájuk, de kéthetente skyp-on tartunk közösségi találkozót – ők is látnak engem és én is őket. Itt az evangéliumokat vesszük, Jánossal kezdtünk.

Visszatérnék arra a kérdésre, hogy hogyan lehetne átjárhatóbbá tenni a Bokor és Hang közösség kapcsolatát. Úgy képzem, hogy csoportok között valamilyen kötetlen formájú beszélgetést kellene kezdeményezni. Nem csoporttalálkozót, hiszen ott forgatókönyv van. Talán a nehézségeinkről, a kérdéseinkről lehetne beszélgetni. Ilyenen szívesen részt vennék és szólani tudnék másoknak is. Lehetne például a Bokorportán ez a beszélgetés kéthetente, esetleg csak egy név alatt: például a Bokor Hangja és a Hang Bokra. Nagyon jó beszélgetéseim voltak Nácival és Öcsivel, aki ugyan kicsit merevebb, de más közösségeket csak futtában ismerek.

Álmaink a Bokorról, a Hang közösségről, a hétköznapi életről, Istenről és az Ő nehézségekkel küszködő gyerekeiről. Nem kell hozzá Himalája, sem barlang, sem pusztai magány. Talán elég a belső csend, türelem, figyelem és nyitottság – az élet maga. Nem kell hozzá sem tévé, sem repülő, sem internet, még terített asztal sem – bár az akkor nem árt, ha valaki éhes valamire. És nemcsak kenyéren él az ember...

[2013. február 19.]

A beszélgetést összeállította: Kundra István és Farkas István